

Ιωάννα Θεοδοσιάδου

Το δέρμα σου στις πληγές μου

ΘΕΣΣΑΛΙΟΝΙΚΗ 2018

*Η Ιωάννα Θεοδοσίου γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη το 1995.
Συμμετείχε ερασιτεχνικά σε θεατρικές ομάδες από το 2007. Είναι
απόφοιτη ηθοποιός από την δραματική σχολή του Αρδέα Βουτσινά.
Έχει παρακολουθήσει εργαστήρια θεατρικής γραφής.*

Σηλέφωνο επικοινωνίας: 6984817147

Email: ioanna_zdae95@hotmail.com

Facebook: Ioanna Theodosiadou

**Σο κείμενο αυτό μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί ελεύθερα
από αυτή τη σελίδα. Σε περίπτωση μεταφοράς στην σκηνή, η
οποιαδήποτε κερδοσκοπική χρήση απαιτείται πρώτα συνεννόηση με
την συγγραφέα.*

ΠΡΟΣΩΠΑ

- Δημήτρης: Περίπου 35 χρονών
- Αριάδνη: Περίπου 30 χρονών

ΔΟΜΗ ΕΡΓΟΥ

Σκηνή 1: Τι ετοιμάζεις;

Σκηνή 2: Γιατί αυτός μπορεί και εγώ όχι;

Σκηνή 3: Άργησαν πολύ αυτή τη φορά...

Σκηνή 4: Βάλε τα γάντια σου.

Σκηνή 5: Φίλα με!

Σκηνή 6: Απλά κοίτα τες.

Σκηνή 7: Φράουλα ίσως...

Σκηνή 8: Σε λίγο θα αρχίσουν να βγαίνουν...

Σκηνή 9: Σίδερο στο λαιμό.

ΣΚΗΝΗ 1

(Στην σκηνή βλέπουμε ένα σαλόνι-τραπεζαρία σπιτιού. Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει ο Δημήτρης από έξω.)

A: Ήρθες; *(Από την κουζίνα)*

Δ: Ναι.

A: Γιατί τόσο νωρίς σήμερα;

Δ: Τελείωσα γρήγορα και με άφησαν να φύγω...

(Ανοίγει την τσάντα του βγάζει ένα φάκελο και τον βάζει σε ένα συρτάρι)

A: Δεν είμαι έτοιμη όμως...

Δ: Μα τι κάνεις εκεί;

A: Μην έρθεις!

Δ: Καλά... Μπαίνω για μπάνιο.

A: Μην ξεχάσεις να βάλεις τα ρούχα στην μαύρη σακούλα.

Δ: Τα υπόλοιπα;

A: Τα πήγα το πρωί στο καθαριστήριο, αύριο θα είναι έτοιμα.

(Ο Δημήτρης μπαίνει στο μπάνιο)

Δ: Εντάξει θα πάω να τα πάρω μετά την δουλειά.

A: Έφερές...

Δ: Ναι! Τρία μπουκάλια, είναι στην τσάντα μου.

(Η Αριάδνη βγαίνει πολύ περιποιημένη με επίσημο φόρεμα και μαύρα μεταξωτά γάντια, ανοίγει την τσάντα του και παίρνει μια σακούλα.)

A: Στην δουλειά όλα εντάξει;

Δ: Περίπου...

A: Τι έγινε;

Δ: Ο καινούργιος μάλλον θα σταματήσει... Ξέρεις τι σημαίνει αυτό...

A: Υπερορίες.

Δ: Ακριβώς. Τουλάχιστον μέχρι να βρεθεί αντικαταστάτης.

(Παύση. Η Αριάδνη επιστρέφει στην κουζίνα)

Εσύ, πως πήγε το ρεπό σήμερα;

A: Μια χαρά! Βγήκα το πρωί στα μαγαζιά ήπια και ένα καφέ με τον αδερφό σου.

Δ: Πως και έτσι;

(Η Αριάδνη μπαίνει και στρώνει το τραπεζομάντηλο και βάζει κεριά στο τραπέζι και τα ανάβει.)

A: Εκείνος με πήρε τηλέφωνο.

Δ: Μάλιστα... Ήθελε κάτι;

A: Όχι ακριβώς...

Δ: Τι σου είπε;

A: Μην αγχώνεσαι, όλα καλά, βγες και θα τα πούμε με την ησυχία μας.

Δ: Και γιατί πήρε εσένα και όχι εμένα;

A: Φοβήθηκε ότι θα είσαι απότομος μαζί του...

Δ: Άδικο θα είχα;

A: Δεν είπα αυτό... Το μόνο που λέω είναι πως θα μπορούσες να είσαι λίγο πιο ψύχραιμος.

Δ: Θα προσπαθήσω...

(παύση)

A: Ε, μετά έκανα μερικά ψώνια και γύρισα να αρχίσω...

Δ: Τι;

A: Θα δεις...

Δ: Τι ετοιμάζεις;

A: Φοβάσαι;

Δ: Θα έπρεπε;

Α: Τι θα μπορούσα να σου κάνω;

Δ: Πολλά όπως φαίνεται...

Α: Κρασάκι;

Δ: Επιβάλλεται!

(Φέρνει ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί και σερβίρει στα ποτήρια και έπειτα αφήνει το μπουκάλι στο τραπέζι)

Να βγω;

Α: Όχι δεν έχω τελειώσει ακόμα.

Δ: Δεν κρατιέμαι άλλο.

Α: Κάνε λίγο υπομονή.

(Γιούση)

Δ: Χαρτί τουαλέτας γιατί δεν μου είπες να φέρω;

Α: Έχουμε στην αποθήκη, να σου φέρω;

Δ: Όχι, απλά το είδα που τελειώνει...

(Φέρνει ένα μεγάλο μπολ σαλάτας και το ακουμπάει στην μέση)

Α: Εντάξει!

Δ: Τι εντάξει;

Α: Είμαι έτοιμη, βγες!

Δ: Α, τώρα έπιασα να ξυριστώ, θα περιμένεις.

Α: Σοβαρά τώρα;

(Τον ακούμε να γελάει η Αριάδνη ανοίγει απότομα την πόρτα του μπάνιου. Εκείνος στέκεται μπροστά της μόνο με την πετσέτα τυλιγμένη στην μέση του. Κοιτάζει προσεκτικά ο ένας τον άλλον. Γιούση)

Δ: Είσαι...

(Χαϊδεύει το στήθος του αργά με το χέρι της)

A: Ντύσου..

Δ: Θα σου ζητούσα το ακριβώς αντίθετο!

A: Ντύσου αλλιώς...

Δ: Αλλιώς;

A: Θα κρυώσει το φαγητό.

Δ: Και δεν φαντάζεσαι πως πεινάω...

A: Κάθισε να σε σερβίρω τότε...

Δ: Νομίζω πως μπορώ να σερβιριστώ και μόνος μου!

(Την γυρίζει απότομα και την τραβάει πάνω τυλίγοντας τα χέρια του γύρω της.)

A: Μου έλειψες...

Δ: Εμένα να δεις... Ένωθα να μην περνάνε οι μέρες...

A: Και εγώ...

(Η Αριάδνη τραβιέται απότομα και απομακρύνεται)

Γιαυτό θέλω να γίνει σωστά. Από το πρωί το ετοιμάζω!

Δ: Έχεις δίκιο, συγγνώμη.

(Της φιλάει το χέρι)

A: Πήγαινε να ντυθείς...

Δ: Έχεις καμία προτίμηση;

A: Το πουλόβερ το μπεζ...

Δ: Ήμουν σίγουρος!

A: Αν μπορούσες να δεις μόνο πως αλλάζει το χρώμα των ματιών σου, όταν το φοράς...

Δ: Όπως επιθυμείτε...

(Μπαίνει στην κρεβατοκάμαρα ενώ αυτή σερβίρει το φαγητό)

Τι είπες ότι μαγείρευες;

A: Δεν είπα... Σολωμό.

Δ: Όντως;

A: Είπα να το δοκιμάσω, αφού σου αρέσει τόσο πολύ...

Δ: Και πως πήγε;

A: Εσύ θα μου πεις...

Δ: Δεν μπορώ να είμαι αντικειμενικός.

A: Ευτυχώς.

(Επιστέφει, κάθεται στην καρέκλα απέναντι της και την κοιτάζει στα μάτια)

Δ: Μπορώ να αρχίσω;

(Παύση)

A: Βεβαίως!

ΣΚΗΝΗ 2

A: Λοιπόν;

Δ: Πολύ καλύτερο από ότι περίμενα, ήθελε λίγο λιγότερο ψήσιμο βέβαια...

A: Αφού ξέρεις πως με αηδιάζει η ιδέα του ομού, πρέπει όλα να είναι καλοψημένα.

Δ: Ελαφρώς καμένα...

A: Έστω.

Δ: Όταν εκνευρίζεσαι είσαι τόσο...

A: Δεν εκνευρίστηκα.

Δ: Και όταν πας να το κρύψεις είσαι πιο πολύ!

A: Είπα δεν εκνευρίστηκα, εντάξει;

Δ: Ξέρεις τι θέλω να σου κάνω;

A: Ξέρω τι θέλω εγώ να μου κάνεις...

(Παύση)

Δ: Τι έγινε λοιπόν με τον αδελφό μου;

A: Τίποτα μωρέ απλά θέλει να σου ζητήσει...

Δ: Λεφτά;

A: Δημήτρη...

Δ: Σωστά, τότε θα με έπαιρνε τηλέφωνο...

A: Μην το κάνεις αυτό.

Δ: Γιατί τον υπερασπίζεσαι συνέχεια;

A: Γιατί προσπαθεί...

Δ: Το εννοείς;

A: Προσπαθεί να σε πλησιάσει και δεν τον αφήνεις...

Δ: Τι ήθελε;

A: Να μιλήσετε.

Δ: Από εσένα τι ήθελε;

A: Να κανονίσω να βγούμε όλοι μαζί για φαγητό μια μέρα.

Δ: Επειδή το ξέχασες εσύ...

A: Δεν το ξέχασα, το προσπέρασα επειδή είναι αδελφός σου. Το βλέπω ότι έχεις την ανάγκη να το αφήσουμε πίσω.

Δ: Είναι νωρίς.

A: Δηλαδή έχεις ορίσει το χρονικό διάστημα που θα του το κρατάς...;

Δ: Περίπου... Πρέπει να καταλάβει ότι αυτό που έκανε δεν θα περάσει έτσι.

A: Για εμένα το κάνεις;

Δ: Και για εσένα...

A: Δεν χρειάζεται να μου αποδείξεις τίποτα, η αντίδραση σου εκείνη τη στιγμή μου τα είπε όλα...

(Γαύση)

Τον έχεις συγχωρέσει ήδη έτσι;

Δ: Όχι.

A: Αιόμα να μάθεις να λες ψέματα;

Δ: Είμαι πολύ καλός ψεύτης σε πληροφορώ...

A: Όχι σε εμένα. Υπάρχει αυτή η μικρή λεπτομέρεια που σε προδίδει πάντα απλά οι άλλοι δεν μπορούν να δουν.

Δ: Πάλι τα ίδια... Τι κάνω; Είναι μάτια μου;

A: Περίπου...

Δ: Να φανταστώ πάλι δε θα μου πεις...

A: Τι έχω να κερδίσω;

Δ: Δίκιο έχεις ούτε εγώ θα μου έλεγα...

A: Λοιπόν;

Δ: Εσύ είσαι εντάξει με αυτό;

Α: Αν δεν ήμουν, δεν θα σου το έλεγα...

Δ: Εντάξει. Αλλά θα τον πάρω εγώ τηλέφωνο.

Α: Ακόμα καλύτερα.

Δ: Δεν θέλω να έχεις πολλά μαζί του.

Α: Τι είναι τώρα αυτό;

Δ: Απλά δεν θέλω.

Α: Μπορώ να ξέρω το λόγο;

Δ: Ειλικρινά;

Α: Νόμιζα πως το είχαμε συμφωνήσει, ότι και να γίνει θα είμαστε ειλικρινείς.

(Παύση)

Ελπίζω να μην είναι αυτό που μου περνάει από το μυαλό.

Δ: Δεν ζηλεύω. Απλά μου την δίνει...

Α: Τι πράγμα;

Δ: Πως είναι δυνατόν είμαστε αδέρφια έχουμε το ίδιο DNA...

Α: Και...

Δ: Γιατί αυτός να μπορεί και εγώ όχι;

(Μεγάλη παύση)

Α: Ξέρεις τι σκεφτόμουν... Εφόσον θα κάνεις και εσύ υπερορίες, να ζητήσω και εγώ δωδεκάωρο για μερικές μέρες, να μαζέψουμε κάτι παραπάνω και να πάμε εκείνο το ταξίδι που λέγαμε...

Δ: Νόμιζα πως θα περιμέναμε τα αποτελέσματα.

Α: Δεν νομίζω πως χρειάζεται. Θέλω να πω μπορούμε να το οργανώσουμε με τα δεδομένα που έχουμε τώρα και αν βγουν μέχρι τότε ακόμα καλύτερα!

Δ: Σωστά...

Α: Εκτός αν δεν θέλεις.

Δ: Εννοείται πως θέλω, απλά πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί.

Α: Φυσιικά. Θα κλείσουμε διαφορετικά δωμάτια...

Δ: Καλό θα ήταν βέβαια να τους ενημερώσουμε και στο ξενοδοχείο.

Α: Αν το βρίσκεις αναγκαίο.

Δ: Εσύ δεν το βρίσκεις;

Α: Όχι ιδιαίτερα... Απλά θέλω να περάσω μερικές μέρες σαν φυσιολογικός άνθρωπος.

Δ: Ξέρεις πως θα είναι λίγο δύσκολο.

Α: Δεν έχει σημασία, το αφήνω πάνω σου, ενημέρωσε τους αν θέλεις. Έχουμε πολύ πιο σημαντικά θέματα να συζητήσουμε.

Δ: Όπως;

Α: Όπως το που θα πάμε.

Δ: Όπου θέλεις εσύ.

Α: Πάλι τα ίδια...

Δ: Εντάξει, εντάξει... Ευρώπη;

Α: Κάπου που να έχει κρύο.

Δ: Τι λες για Βιέννη;

Α: Ωραίο μου ακούγεται... Εγώ θα σου έλεγα Πράγα. Είναι πιο πολύ του στυλ μου.

Δ: Αφού έχεις κάτι στο μυαλό σου γιατί δεν το λες;

Α: Γιατί αν το έλεγα πρώτη απλά θα συμφωνούσες. Δεν είναι αυτός ο στόχος, το θέμα είναι να το θες και εσύ.

Δ: Εγώ θέλω να πάω όπου θα χαμογελάς περισσότερο.

Α: Δεν το κάνουμε για εμένα, το κάνουμε και για τους δύο.

Δ: Εγώ λέω να το ψάξουμε, να δούμε και πόσα λεφτά περίπου θα μπορούμε να διαθέσουμε και μετά να αποφασίσουμε.

Α: Μάλιστα...

(Γιάση)

Δ: Τι θα έλεγες να αρχή να πάμε κάπου εδώ γύρω το σαββατοκύριακο;

Α: Αλήθεια;

Δ: Γιατί όχι;

Α: Εννοείται!!!

Δ: Επιδόρπιο;

Α: Τι;

Δ: Δεν έχει γλυκό μετά από τέτοιο γεύμα;

Α: Δεν προλάβαινα...

Δ: Δε πειράζει...

Α: Γιαυτό σου πήρα το σουφλέ σοκολάτας που σου αρέσει από το ζαχαροπλαστείο στην γωνία.

Δ: Εκεί που έλεγα ότι δεν γίνεται καλύτερο...

Α: Τελείωσες;

Δ: Ναι.

(Σηκώνεται από την καρέκλα του)

Α: Άσε θα το φέρω εγώ.

Δ: Άσε με να το κάνω, θα είμαι προσεκτικός υπόσχομαι.

(Ο Δημήτρης σηκώνεται και μαζεύει τα πιάτα από το τραπέζι και τα πάει στην κουζίνα)

ΣΚΗΝΗ 3

Δ: Στο φυγείο είναι;

Α: Ναι, πρέπει να το βάλεις για λίγο στα μικροκύματα...

Δ: Με το κουτί να το βάλω;

Α: Όχι!!!

Δ: Πλάκα κάνω χαλάρωσε... Ένα λεπτό είναι καλά;

Α: Ναι.

(παύση)

Θέλεις να το συζητήσουμε;

Δ: Ποιο;

Α: Αυτό που είπες.

Δ: Καλύτερα όχι...

Α: Δε φταίει αυτός.

Δ: Το ξέρω.

Α: Τότε τι είναι; Τι δεν μου λες;

Δ: Σχεδιάσες όλη τη βραδιά για εμάς, μην το χαλάμε μιλώντας για άλλους.

Α: Για εσένα συζητάμε.

Δ: Είπα εντάξει, τι άλλο θέλεις τώρα;

Α: Γιατί αρπάζεσαι;

Δ: Γιατί καθόμαστε και ασχολούμαστε με βλακείες αντί να συζητήσουμε κάτι σοβαρό.

Α: Δεν είναι σοβαρό θέμα η σχέση με τον αδελφό σου;

Δ: Όχι.

Α: Δεν ήταν μόνο αυτό που είπε έτσι;

Δ: Είπα τέλος!

(Γιάση. Επιστρέφει ο Δημήτρης με το γλυκό, γονατίζει δίπλα της και την παίρνει αγκαλιά από τη μέση.)

Α: Ότι και να γίνει με το δικό σου μέρος θα είμαι. Ακόμα και όταν έχεις άδικο.

Δ: Το ξέρω ότι είναι στο κεφάλι μου όλο αλλά...

Α: Πες μου.

Δ: Το βλέμμα του μερικές φορές, όταν σε κοιτάει... Εσύ δεν τον ξέρεις, δεν έχεις ιδέα για τι είναι ικανός.

(Κρατάει στα χέρια της το πρόσωπο του)

Α: Ούτε θα το ανακαλύψω ποτέ.

(Γιάση)

Έλα, δοκίμασε το γλυκό να μου πεις αν το πέτυχα.

(Γελάνε. Κάθεται στην θέση του και τρώει το γλυκό)

Δ: Έχεις κάνει προετοιμασίες και για το μετά;

Α: Φυσικά... Όσο πιο γρήγορα φας τόσο πιο γρήγορα θα τις ανακαλύψεις...

(Το τρώει με μια μπουκιά)

Δ: Τελείωσα.

(Εκείνη γελάει και εκείνος σηκώνεται και αρχίζει να συμμαζεύει)

Που έβαλες τη σακούλα;

Α: Στην κουζίνα. Φέρε μου το ένα.

(Της φέρνει ένα μπουκαλάκι, εκείνη παίρνει τα δυο ποτήρια του κρασιού και πηγαίνει στον καναπέ. Τα ακουμπάει στο τραπέζι και ανοίγει το μπουκαλάκι. Βγάζει τα γάντια της και σηκώνει το φόρεμα της. Τα πόδια της έχουν σημάδια από πληγές που έχουν κλείσει. Ρίχνει το υγρό από το μπουκαλάκι στα χέρια της και το απλώνει στις μελανιές.)

Άστα μέσα στο πλυντήριο και θα τα κάνω εγώ.

(Εκείνος γυρνάει και κάθεται στον καναπέ δίπλα της)

Δ: Άργησαν πολύ αυτή την φορά.

A: Τριάντα εφτά μέρες...

Δ: Δέκα μέρες διαφορά από την προηγούμενη φορά.

A: Ίσως γιατί κράτησε περισσότερη ώρα.

Δ: Ναι. Δεν έπρεπε...

A: Δεν είπα αυτό.

Δ: Πονούσες περισσότερο;

A: Όχι δεν θα το έλεγα.

Δ: Πυρετό;

A: Τις πρώτες μέρες μόνο...

Δ: Με τον γιατρό μίλησες;

A: Τότε που πήγα για τον έλεγχο ως συνήθως.

Δ: Τι σου είπε;

A: Τίποτα, να κάνω υπομονή και θα κλείσουν. Μου έδωσε και κάτι παυσίπονα.

Δ: Εσύ τα ζήτησες;

A: Ναι...

Δ: Πρέπει να είμαι πιο προσεκτικός έτσι;

A: Δεν θέλω να αλλάξει τίποτα.

Δ: Συγνώμη...

A: Ούτως η άλλως θα είναι η τελευταία φορά.

Δ: Μπορεί...

A: Σκέψου για μια φορά θετικά.

Δ: Μακάρι.

A: Δεν θα γίνει αν δεν το πιστεύουμε εμείς οι ίδιοι.

Δ: Μπορεί να είναι η τελευταία φορά...

A: Έχω πολύ καλό προαισθημα!

Δ: Ας μην αποκλείουμε όλα τα ενδεχόμενα.

Α: Έμαθες κάτι;

Δ: Όχι, απλά δεν θέλω να σου δημιουργηθούν ελπίδες και μετά να πέσεις απότομα

Α: Δεν πρόκειται να γίνει αυτό.

Δ: Καλό θα ήταν να είμαστε έτοιμοι για τα πάντα...

Α: Γιατί το κάνεις τώρα αυτό;

Δ: Να σε προστατέψω προσπαθώ.

Α: Έκανα πολύ υπομονή,

Δ: Δεν υπάρχουν πάντα αποτελέσματα.

Α: Αρνούμαι να δεχτώ ότι δεν μπορούν να κάνουν κάτι.

Δ: Ειδικά σε τόσο σπάνιες περιπτώσεις.

Α: Έχουν βρει λύσεις σε πολύ πιο σοβαρά προβλήματα.

(Βάζει πάλι τα γάντια της)

Δ: Δεν είναι θέμα δυσκολίας.

Α: Μου λες γιατί το συζητάμε τώρα;

Δ: Γιατί θέλω να είσαι προετοιμασμένη για όλα. Δεν θα τελειώσει και η ζωή μας αν βγουν αρνητικά τα αποτελέσματα.

Α: Που δεν θα βγουν...

Δ: Θα συνεχίσουμε ως έχει.

Α: Δεν γίνεται αυτό.

Δ: Όλα γίνονται.

Α: Δεν θα αντέξω.

Δ: Άσε τις βλακείες.

Α: Εάν είναι αρνητικά, τελειώνει εδώ!

Δ: Τίποτα δεν τελειώνει εδώ.

Α: Είχες πει ότι θα περνούσε...

Δ: Θα συνεχίσουμε από εκεί που το αφήσαμε.

Α: Ότι θα ερχόταν η μέρα που θα το συνηθίζαμε...

Δ: Θα γίνει και αυτό...

Α: Πότε; Που είναι αυτή η γαμημένη μέρα;

Δ: Ηρέμισε.

Α: Πες μου!

Δ: Ανέπνευσε...

Α: Μην με αγγίζεις!

Δ: Δεν μπορώ να βοηθήσω άμα με κλείνεις έξω...

Α: Με απειλείς; Η βρίζεις αφορμή;

Δ: Ορίστε;

Α: Τίποτα άστο...

Δ: Πες μου!

Α: Δεν έχεις ιδέα τι περνάω.

Δ: Φυσικά...

Α: Βούλωσε το!

Δ: Πιστεύεις ότι εγώ...

Α: Φύγε! Αυτό δεν θέλεις; Αυτό δεν προσπαθείς να μου πεις τόση ώρα;

Δ: Τι;

Α: Αφού αυτό θέλεις.

Δ: Που ξέρεις τι θέλω;

Α: Το βλέπω, το νιώθω...

Δ: Αυτό έχεις καταλάβει;

(Παύση)

Επειδή εσύ έχεις ενοχές δεν θα το ρίζεις πάνω μου!

A: Ενοχές; Άρα το παραδέχεσαι ότι θα έπρεπε να έχω τύψεις.

Δ: Όχι δεν εννοώ αυτό.

A: Αυτό είπες όμως...

Δ: Αυτό που προσπαθώ να πω είναι ότι δεν σου τις δημιούργησα εγώ, μην πας να μου το φορτώσεις.

A: Φυσικά. Μη τυχόν και αναλάβεις κάποια ευθύνη.

Δ: Αν δεν αναλάβω τις ευθύνες μου δεν θα ήμουν εδώ τώρα.

A: Τι θες να πεις;

Δ: Τίποτα.

A: Μου κάνεις χάρη δηλαδή;

Δ: Σταμάτα.

(Παύση)

A: Λογικό είναι... Με οποιαδήποτε άλλη θα μπορούσες να έχεις μια φυσιολογική ζωή.

Δ: Πάλι το κάνεις.

A: Γιατί;

Δ: Γιατί δεν μπορούμε να περάσουμε ήσυχα και όμορφα το βράδυ μας;

A: Γιατί επιμένουμε τόσο;

Δ: Και μου έλειψες τόσο πολύ...

A: Ούτε η ίδια η φύση δεν θέλει να είμαστε μαζί.

Δ: Να πάει να γαμηθεί η φύση.

A: Μπορείς να ζήσεις χωρίς εμένα;

Δ: Τι σχέση έχει τώρα αυτό;

A: Απάντησε μου.

Δ: Ναι. Αυτό θες να ακούσεις; Ναι, μπορώ. Μπορώ να επιβιώσω οποιαδήποτε απώλεια. Το ίδιο ισχύει και για εσένα.

A: Όχι.

Δ: Μπορεί να χρειαστεί χρόνος αλλά πάντα επιβιώνεις... Έτσι είμαστε φτιαγμένοι.

A: Εγώ όχι, δεν θα είμαι ο εαυτός μου, μόνο μέσα από τα μάτια σου είδα ποια είμαι.

Δ: Σχεδόν συγκινήθηκα.

A: Γιατί προσπαθώ να μου μιλήσω σοβαρά;

Δ: Τελείωσε το μελόδραμα;

A: Μην ειρωνεύεσαι!

Δ: Με συγχωρείς... Πως μπορώ να επανορθώσω;

ΣΚΗΝΗ 4

A: Βάλε τα γάντια σου!

Δ: Σαν διαταγή μου ακούστηκε...

A: Διαταγή ήταν!

(Βάζει ένα ζευγάρι δερμάτινα μαύρα γάντια που είναι πάνω στο τραπέζι)

Δ: Ξέρεις ότι δεν σηκώνω διαταγές!

A: Δεν σου φαίνεται...

Δ: Με προκαλείς;

A: Με ρώτησες αν ξέρω τι θέλεις να μου κάνεις...

Δ: Λοιπόν...

A: Θα μου πεις;

Δ: Έτσι ξεκίνησες και την προηγούμενη φορά και δεν πήγε καλά...

A: Εγώ νομίζω πως πήγε πολύ καλά.

Δ: Αυτό θέλεις;

A: Ναι.

Δ: Θες να είσαι ένα ανυπεράσπιστο κοριτσάκι στα χέρια μου;

A: Δεν θα το έλεγα ακριβώς έτσι...

(Ανεβαίνει πάνω του και κρατάει τα χέρια του με τα δικά της)

Δ: Τώρα νομίζεις πως με ακινητοποίησες;

A: Έχω καλύτερο τρόπο...

(Αρχίζει να τρίβεται πάνω του)

Δ: Κλέβεις...

A: Προφανώς. Πως αλλιώς να μπορέσω να αμυνθώ...

Δ: Δεν ήξερα ότι επιτρέπεται...

A: Επιβάλλεται.

(Την πιάνει από τον λαιμό και την ξαπλώνει στον καναπέ ενώ είναι από πάνω της αρχίζοντας και την φιλάει σε όλο το σώμα πάνω από τα ρούχα)

Δ: Πες το μου.

Α: Τι θέλεις να ακούσεις;

Δ: Έτσι και αρχίσω, δεν υπάρχει γυρισμός...

Α: Και ότι ήθελα κάτι να με ψυχαγωγήσει...

Δ: Βούλωσε το! Από εδώ και πέρα θα μιλάς όταν σου λέω εγώ. Δεν έχεις ιδέα που έχεις μπλέξει.

(Παύση)

Είσαι σίγουρη ότι θα το αντέξεις; Θα είσαι από κάτω μου μέχρι να μην μπορείς να πάρεις ανάσα. Μη φοβάσαι μωρό μου, θα πονέσεις. Μόλις μπω μέσα σου θα είσαι δική μου. Πες το!

Α: Θα είμαι δική σου.

Δ: Θέλω τόσο πολύ να σκίσω αυτό το φόρεμα και να μυρίσω το δέρμα σου.

(Εκείνη του κρατάει τα χέρια)

Α: Θα γίνει και αυτό... Κάνε λίγη υπομονή...

(Εκείνος τραβιέται και κάθεται στον καναπέ.)

Τι έπαθες; Είπα κάτι;

Δ: Όχι... Δηλαδή ναι!

Α: Αποφάσισε.

Δ: Δεν με βοηθάς.

Α: Πως να σε βοηθήσω αν δεν ξέρω τι συμβαίνει...

Δ: Φοβάμαι, εντάξει;

Α: Δεν είναι κακό... Όλοι μας κάποια στιγμή...

Δ: Δεν κατάλαβες.

Α: Είμαι εγώ εδώ, δεν πρόκειται να αφήσω τίποτα να σου συμβεί.

Δ: Εσένα φοβάμαι.

Α: Εμένα;

Δ: Προσπαθώ από την ώρα που μπήκα να βρω μια ευκαιρία να σου το πω.

Α: Μίλα μου.

Δ: Μου υπόσχεσαι ότι θα κρατήσεις την ψυχραιμία σου;

Α: Με τρομάζεις...

Δ: Δεν έπρεπε να σου πω τίποτα.

Α: Τι έγινε, είναι σοβαρό;

Δ: Άστο, θα το συζητήσουμε άλλη στιγμή.

Α: Δεν υπάρχει περίπτωση και το ξέρεις, τώρα θα το σκέφτομαι συνέχεια...

Δ: Δεν θέλω να χαλάσουμε την βραδιά μας.

Α: Μίλα γαμωτο!

(Σηκώνεται ανοίγει το συρτάρι και βγάζει το φάκελο και της τον δίνει)

Δ: Τα αποτελέσματα.

Α: Ποια αποτελέσματα;

Δ: Τι περιμέναμε;

Α: Ααα, ναι... Και...;

Δ: Αρνητικά.

Α: Τα δικά σου είναι;

Δ: Ναι...

Α: Εντάξει, ας περιμένουμε να βγουν και τα δικά μου...

Δ: Βγήκαν...

Α: Και;

Δ: Αρνητικά.

Α: Μάλιστα...

Δ: Πάρε το χρόνο σου...

Α: Πότε βγήκαν;

Δ: Σήμερα. Ηρέμισε, η μάλλον ξέσπα! Πες κάτι!

Α: Δεν έχω κάτι να πω.

Δ: Φώναξε, κλάψε βγάλε το από μέσα σου.

(Παύση)

ΣΚΗΝΗ 5

A: Δεν πειράζει. Έχουμε ακόμη καιρό.

Δ: Για πιο πράγμα;

A: μπορούμε να κάνουμε μια επανεξέταση η ίσως βρεθεί κάποια καινούργια μέθοδος.

Δ: Έκαναν ότι μπορούσαν...

A: Όχι, όχι, όχι.

Δ: Όσο και να θέλω ελπίζω δυστυχώς έχουμε ξεμείνει από επιλογές.

A: Θεε να σου βάλω λίγο κρασί ακόμα;

Δ: Τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι πολύ χειρότερα.

A: Τι θέλεις να μαγειρέψω αύριο;

Δ: Άκουσε με...

A: Μοσχαράκι με αρακά έλεγα εγώ.

Δ: Συνειδητοποιείς τι σου είπα μόλις;

A: Ότι βγήκαν τα αποτελέσματα και ήταν αρνητικά. Ναι το άκουσα... Τι θεε να κάνω;

Δ: Σου λέω ότι η κατάσταση θα μείνει έτσι για το υπόλοιπο της ζωής μας και εσύ με ρωτάς αν θέλω μοσχαράκι με αρακά;

A: Δεν θέλεις αρακά ε; Δίκιο έχεις, θα πέσει βαρύς. Εντάξει θα το κάνω κοκκινιστό με ρύζι.

Δ: Μπορείς να συγκεντρωθείς λίγο;

A: Τι θεε να κάνω ρε Δημήτρη να κάτσω να κλαίω; Βγήκαν αρνητικά τι να κάνουμε εντάξει, θα βρούμε μια άλλη λύση, χαλάρωσε.

Δ: Αριάδνη σύνελθε, δεν υπάρχει λύση. Κανείς δεν μπορεί βοηθήσει ήμαστε μόνο εγώ και εσύ. Όσο πιο γρήγορα το συνειδητοποιήσεις τόσο πιο γρήγορα θα μπορέσουμε να προχωρήσουμε τις ζωές μας.

A: Δεν γίνεται αυτό που λες... (γελάει)

Δ: Θυμάσαι τι μας είπε ο γιατρός την τελευταία φορά;

Α: Όχι δεν γίνεται.

Δ: Ξέρω ότι είναι δύσκολο.

Α: Αποκλείεται να συμβαίνει αυτό.

Δ: Ίσως χρειάζεσαι ψυχολογική υποστήριξη. Ίσως από κάποιον επαγγελματία.

Α: Δηλαδή;

Δ: Από κάποιον ψυχολόγο η ακόμη και ψυχίατρο. Μπορούμε να πάμε μαζί αν θέλεις.

Α: Δε γαμιέσαι ρε Δημήτρη λέω εγώ. Δεν πάω πουθενά. Ούτε θέλω να ξαναδώ γιατρό.

Δ: Δεν έχει νόημα να ξεσπάμε ο ένας στο άλλον.

Α: Άμα σου αρέσει. Αν δεν σου αρέσει η πόρτα είναι από εκεί...

Δ: Καταλαβαίνω είναι δύσκολο που είμαστε πάλι στο μηδέν όμως πρέπει...

(Η Αριάδνη τον χαστουκίζει)

Α: Μην ξανακούσω πρέπει. Έκανα ότι 'έπρεπε' και να τα αποτελέσματα. Να μην μπορώ να κοιμηθώ στο ίδιο κρεβάτι με τον άνθρωπο μου. Να πρέπει να μυρίζω το σιχαμένο αντισηπτικό σε ότι αγγίζω... Να πρέπει να περιμένω ένα μήνα για να πηδηχτώ και αυτό αν έχουν κλείσει οι γαμημένες πληγές. Δεν γουστάρω να πρέπει να περιμένω ένα παγωμένο μαύρο γάντι για να χύσω.

(Μεγάλη σιωπή)

Γιατί; Τι σκατά έχω κάνει για να το αξίζω εγώ αυτό;

Δ: Δεν είσαι μόνη σου.

Α: Εσύ φταις!

Δ: Εγώ φταίω...

Α: Αν πρόσεχες εκείνο το κωλοφάναρο και δεν έπεφτες πάνω μου. Εσύ και οι γαμημένες ιδέες σου. 'Πάμε για ένα κρασί;' 'Όχι παλιομαλάκα δεν θέλω να πάμε για ένα κρασί. Άσε με ήσυχη.

Δ: Δεν σε είδα να δυσκολεύεσαι να πεις ναι...

(Αρχίζει να το χτυπάει συνεχόμενα παντού, εκείνος μετά από λίγο την παίρνει αγκαλιά και την ακινητοποιεί)

Είχες υποσχεθεί ότι θα είσαι δυνατή. Μη με αφήνεις μόνο. Δεν φανταζόμουν ότι θα φτάναμε εδώ.

A: Ούτε εγώ ότι θα ερωτευόμουν κάποιον σαν εσένα.

Δ: Κάτσε τι θέλεις να πεις;

A: Δεν μπορώ να καταλάβω τι έχουμε κάνει λάθος. Μήπως υπάρχει λόγος και πρέπει να τον βρούμε;

Δ: Δεν υπάρχει πάντα λόγος...

A: Ίσως είναι αυτό που τελικά που μας κρατάει μαζί. Το πρόβλημα είναι το μόνο κοινό ανάμεσα μας.

Δ: Δεν ψάχνουμε τις διαφορές.

A: Ίσως εάν μπορούσαν να μας κερδίσουν έστω λίγο χρόνο;

Δ: Τι χρόνο;

A: Εννοώ άμα βρεθεί ένας τρόπος να έχουμε κάποια ώρα ας πούμε στην διάθεση μας κάθε μήνα.

Δ: Ελπίζω να καταλαβαίνεις πως αυτά που λες είναι μαλακίες...

A: Η, ίσως να υπάρχει κάποια θεραπεία αλλά επειδή θα μειωθεί ο χρόνος ζωής να μην μας το πρότειναν...

Δ: Και να το πρότειναν ξέρεις πολύ καλά ότι δεν θα το δεχόμουν.

A: Είναι σαν αν μου λες ότι το έχουν προτείνει αλλά εσύ αποφάσισες να μη μου το πεις.

Δ: Αν και δεν έγινε έτσι, σε αντίστοιχη περίπτωση ναι αυτό θα έκανα.

A: Με ποιο δικαίωμα;

Δ: Δεν σκέφτεσαι λογικά!

A: Το λες εσύ αυτό;

Δ: Δεν είμαι εγώ αυτός που λέω να έχουμε μια ώρα το μήνα λες και μπορείς να καταπιείς ένα χάπι και να φύγει αυτό το πράγμα από πάνω σου.

A: Έχεις δίκιο δεν είναι αυτή η λύση...

Δ: Ευτυχώς...

A: Δεν υπάρχει λύση...

Δ: Τώρα έρχεσαι στα λόγια μου.

A: Απλώς θα περιμένω να πεθάνω! Ναι σου που κάτι; Παλιά φοβόμουν πάρα πολύ στην ιδέα. Τώρα όμως όχι... Ο φόβος δεν υπάρχει... Είναι κάτι που δημιουργεί ο εγκέφαλος για να αμυνθεί.

Δ: Τι;

A: Δεν φοβάσαι πραγματικά. Είναι κάτι που μπορείς να το ελέγξεις.

Δ: Τι λες;

A: Με θέλεις νεκρή, ή ζωντανή να βασανίζομαι για τις αμαρτίες μου;

Δ: Τι ασυναρτησίες είναι αυτές;

A: Θέλω να είσαι δίπλα μου χωρίς δεύτερες σκέψεις, χωρίς πισωγυρίσματα. Δεν υπάρχει ίσως και εάν...

Δ: Σύνελθε κορίτσι μου.

A: Στο μυαλό σου έχει γίνει ήδη... Με έχεις γδύσει και σου έχω παραδοθεί. Μην αντιστέκεσαι. Ξέχνα το σωστό και το λάθος...

Δ: Γιατί δεν μπορείς να μείνεις εδώ, σε αυτό που έχουμε; Γιατί δεν σου είναι αρκετό;

A: Το αρκετό δεν είναι το ίδιο με αυτό που ήταν κάποτε... Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί προσπαθούμε να ξεγελάσουμε τους εαυτούς μας; Σχεδιάστηκες για την τιμωρία μου. Εσύ θα αποφασίσεις ποια θα είναι η τελευταία μου ανάσα. ... Είμαι δική σου τα πάντα πάνω μου σου ανήκουν... Ακόμα και ο θάνατος μου. Εγώ το μόνο που σου ζητάω είναι εκείνη την ώρα να είσαι μέσα μου και να με κρατάς τόσο σφιχτά που και να θέλω να αναπνεύσω, να μην μπορώ.

Δ: Σταμάτα!

A: Θέλω να σπαράζω στο κλάμα... Να ουρλιάζω από το πόνο καθώς θα με βλέπεις να καίγομαι αλλά θα μου αρέσει, γιατί θα μου τον έχεις προσφέρει εσύ. Το δέρμα μου θα σκίζεται και το αίμα θα τρέχει αλλά δεν θα με νοιάζει γιατί

θα ψάχνει εσένα. Οι φλέβες θα σιάνε στα μάτια μου αλλά δεν θα πειράζει γιατί θα σε έχουν δει ολόκληρο έστω μια φορά. Η φωνή μου θα ξεριζωθεί φωνάζοντας το όνομα σου για τελευταία φορά.

Δ: Σιάσε, γαμωτο, σιάσε! Κλείσε το στόμα σου.

Α: Φίλα με!

(Έρχεται πολύ κοντά της τα χείλη τους σχεδόν ακουμπάνε αλλά τελευταία στιγμή γυρνάει απότομα το κεφάλι του και τραβιέται μακριά της)

ΣΚΗΝΗ 6

Δ: Δεν είναι δική σου απόφαση.

Α: Πάντα θα είναι δική μου απόφαση.

Δ: Τι θα κάνεις, θα με αναγκάσεις;

Α: Είναι άδικο δεν το καταλαβαίνεις; Είσαι ο μόνος που με αγγίζει και ερεθίζεται όλο μου το σώμα. Γιατί όλοι αυτοί έξω να μπορούν να το ζήσουν έστω μια φορά στη ζωή τους και εγώ όχι; Άδικο δεν είναι να μου το στερείς; Δεν θα σε αναγκάσω, θα σε παρακαλέσω...

(Χαϊδεύει με το χέρι της τα γεννητικά της όργανα)

Σε θέλω μέσα μου θέλω να νοιώσω το δέρμα σου να τρίβεται πάνω στο δικό μου. Θέλω τη γλώσσα σου στο στήθος μου ενώ τα δάχτυλα σου με χαϊδεύουν κάτω...

Δ: Σταμάτα.

Α Θα σε ακούω να χάνεις την ανάσα σου... Γιατί γυρνάς το κεφάλι σου; Δεν σου αρέσει αυτό που βλέπεις; Η μήπως σου αρέσει περισσότερο από ότι θα έπρεπε... Το ξέρω ότι το θέλεις και εσύ...

Δ: Όχι έτσι...

(Σηκώνεται και πηγαίνει από πίσω τον φιλάει στην πλάτη και μετά πλησιάζει το λαιμό του εκείνος νιώθει την νιώθει και αρχίζει να βαριανασαίνει, με δυσκολία τραβιέται και γυρνάει. Την κοιτάει στα μάτια.)

Κόφτο, είπα.

Α: Δεν θέλεις να είμαι δική σου...;

Δ: Μη συνεχίζεις.

(Η Αριάδνη αρχίζει και βγάζει τα ρούχα της)

Α: Κάνε με δική σου...

Δ: Δεν θέλω.

Α: Ψέματα...

(Εκείνη σβήνει τα φώτα)

Δ: Δε γουστάρω, πως το λένε...

Α: Κι άλλα ψέματα...

Δ: Μη με πλησιάζεις.

(Την κρατάει σε απόσταση με τα χέρια του.)

Α: Σε παρακαλώ... Έλα να το συζητήσουμε.. Κάθισε...

(Ο Δημήτρης κάθεται στον καναπέ)

Δ: Άναψε το φως.

Α: Εντάξει...

(Του δίνει το ένα χέρι με χειροπέδες στον καναπέ)

Δ: Τι κάνεις; Λύσε με!

Α: Τι θα μου δώσεις για να σε λύσω;

Δ: Είπα λύσε με, γαμωτο!

Α: Δεν με πείθεις.

Δ: Θα το μετανιώσεις, λύσε με.

Α: Τώρα κάτι πας να κάνεις...

Δ: Γιατί μου το κάνεις αυτό;

Α: Ακόμα δεν έχω αρχίσει.

(Αρχίζει να τον χαιδεύει στο καβάλο)

Δ: Μη με βασανίζεις άλλο.

Α: Το παραδέχεσαι λοιπόν...

(Πλησιάζει το πρόσωπο της δικό του, εκείνος δεν τραβιέται πια.)

Δ: Αν συνεχίσεις θα τελειώσω...

Α: Θέλεις σταματήσω;

Δ: Θέλω τα χέρια μου ελεύθερα.

Α: Να κάνουν τι;

Δ: Λύσε με και θα δεις...

Α: Δεν σε εμπιστεύομαι...

Δ: Καλά κάνεις! Λύσε με.

Α: Μόνο αν με τιμωρήσεις.

(Την αρπάζει από το λαιμό απότομα με το άλλο του χέρι και την σφίγγει)

Δ: Μην έχεις καμία αμφιβολία...

(Του λύνει τις χειροπέδες.)

Δώσε μου το κλειδί.

(Της σφίγγει το λαιμό και εκείνη του δίνει το κλειδί.)

Μπράβο το κορίτσι μου. Τώρα θα κάτσεις εδώ φρόνημα...

(Της δένει και τα χέρια)

Και θα περιμένεις να κάνω ένα παγωμένο ντουζ να συνέλθω.

Α: Τι; Μην τολμήσεις να με αφήσεις εδώ έτσι.

Δ: Όχι θα σε αφήσω να με καβαλάς και να παίζεις με την τύχη σου.

Α: Λύσε με γιατί μου ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι.

Δ: Καιρός ήταν...

(Φεύγει και πηγαίνει στο μπάνιο)

Α: Λύσε με θα τα σπάσω όλα!

(Αρχίζει να πετάει πράγματα στην πόρτα του μπάνιου και μετά από λίγο ηρεμεί.)

Παύση

Βγαίνει ο Δημήτρης)

Δ: Είσαι εντάξει;

Α: Όχι.

Δ: Να σου φέρω λίγο νερό;

Α: Όχι.

Δ: Ρε κορίτσι μου μπες λίγο στην θέση μου... Εσύ άμα σου το ζητούσα θα το έκανες;

Α: Δεν έχει νόημα να ήμαστε πλέον μαζί.

Δ: Τι είπες;

Α: Σκέψου το λίγο...

Δ: Όχι.

Α: Άκουσε με λίγο.

Δ: Όχι δεν θέλω ακούσω τίποτα.

Α: Τόσο καιρό τα καταφέραμε γιατί υπήρχε η ελπίδα.

Δ: Όχι.

Α: Τώρα πλέον υπάρχει ημερομηνία λήξης.

Δ: Γιατί;

Α: Γιατί ένα ζευγάρι που είναι αναγκασμένο να κάνει σεξ υπό αυτές τις συνθήκες, μια φορά το μήνα και αν... Ενώ είναι στον ίδιο χώρο, δεν μπορεί να επιβιώσει.

Δ: Εμείς μπορούμε.

Α: Κανείς δεν μπορεί, δεν έχω σκοπό να αφήσω αυτό που έχουμε να εξευτελιστεί. Να μη θέλω να σε βλέπω μπροστά μου, να μην μπορώ να ακούω τη φωνή σου, δεν θα γίνω σαν αυτούς. Κοίταξε μας. Είμαι δεμένη σε ένα καναπέ και σε παρακαλάω να με πηδήξεις. Που νομίζεις ότι μπορεί να καταλήξει αυτό;

Δ: Δεν με παρακαλές αυτό...

Α: Εσύ ούτως η άλλως δεν ήσουν που είπες ότι μπορείς και χωρίς εμένα.

Δ: Ψέματα είπα.

Α: Όχι. Τώρα λες...

Δ: Όχι είπα ψέματα γιατί δεν ήθελα να σε πάρει από κάτω με τα αποτελέσματα.

Α: Δεν μπορώ να φανταστώ πλέον πως θα είναι χωρίς εσένα.

Δ: Σε παρακαλώ ας τα ξεχάσουμε όλα και να πάμε παρακάτω.

(Γης λύνει τις χειροπέδες.)

Α: Δεν μπορώ. Δεν με αφήνουν.

Δ: Ποιος;

(Κοιτάει τις πληγές)

Πονάς;

Α: Όχι.

Δ: Τι μπορώ να κάνω;

Α: Απλά κοίτα τες.

ΣΚΗΝΗ 7

A: Σε αηδιάζουν;

Δ: Τίποτα πάνω σου δεν μπορεί να με αηδιάσει.

A: Κάθε φορά διαφορετικό σχήμα. Διαφορετικό χρώμα. Αυτές που τρέχουν πύον είναι οι αγαπημένες μου. Είναι αυτές που μου θυμίζουν ότι άξιζε να βγουν. Είναι οι βαθιές. Αυτές δημιουργήθηκαν όχι από ένα απλό άγγιγμα αλλά από κάτι πιο δυνατό.

Δ: Τι κάνεις τώρα προσπαθείς να μου δημιουργήσεις τύψεις;

A: Κρύβουν λαχτάρα, κρύβουν εσένα. Ναι σίγουρα πονάνε περισσότερο από τις άλλες... Αλλά ακόμη και όταν τρέχει πύον, χύνουν για εσένα. Αυτές τις απολαμβάνω να βγαίνουν πάνω στο κορμί μου. Μερικές είναι τόσο βαθιές που νιώθω το κρέας να ξεκολλάει από τα κόκκαλα. Δεν τα αγκαλιάζει πια και κρυώνουν...

Δ: Συγγνώμη...

(Γιάει να την αγκαλιάσει και εκείνη τραβιέται)

A: Αυτές μπορώ να τις ανεχτώ. Για πάντα... Οι άλλες είναι που με καταστρέφουν. Οι μικρές, οι ακίνδυνες, που καίνε λίγο στην αρχή αλλά είναι ελαφρύς ο πόνος. Αυτές, αυτές που κρύβουν τα φευγαλέα αγγίγματα. Μου θυμίζουν τι δεν μπορώ να έχω, τι δεν μπορώ να είμαι... Τις νιώθω σαν ενέσεις που με καρφώνουν στα κόκκαλα.

Δ: Αγάπη μου...

A: Δεν καταλαβαίνεις; Είτε θα μείνω εγκλωβισμένη σε μια σχέση μισώντας τον εαυτό μου για αυτό που κατέστρεψα. Είτε θα βγω από αυτή την πόρτα και θα περιμένω μέχρι να σαπίσω και να με θάψουν.

Δ: Αν φύγεις δεν ξέρω και εγώ τι θα κάνω.

A: Βγάλε με από τη μιζέρια μου...

Δ: Ξέρεις τι σκέφτηκα την πρώτη φορά που σε είδα;

A: Βγάλε μας και τους δύο...

(Γιάυση)

Προφανώς δεν σιεφτόσουν, γι'αυτό πήγες να με πατήσεις...

Δ: Εσύ είχες κόκκινο.

Α: Ήταν διάβαση...

Δ: Πως γίνεται να μην μπορώ να πάρω τα μάτια μου από πάνω της, δεν έχει τίποτα ξεχωριστό.

Α: Σιγά που σιέφτηρες πρώτα αυτό.

Δ: Έχεις δίκιο αυτό ήταν το δεύτερο, το πρώτο ήταν 'που πάει μωρέ η μαλακισμένη;'

Α: Πιο πειστικό.

Δ: Εσύ;

Α: Τι εγώ;

Δ: Τι σιέφτηρες όταν με είδες;

Α: Όπου να ναι τα δίνουν τα διπλώματα...;

Δ: Μετά...

Α: Μαλακία που δεν με πάτησε, τουλάχιστον θα είχα τον αριθμό του.

(Γιάση)

Την πρώτη μέρα που πήραμε τα αποτελέσματα, τι σιέφτηρες.

Δ: Ότι μας κοροϊδεύουν προφανώς! Δεν παίζει να συμβαίνει τέτοιο πράγμα. Σίγουρα κάποιος πλήρωσε το γιατρό να μας κάνει πλάκα. Πρώτα σιέφτηρα τον αδελφό μου, μόνο αυτός θα μπορούσε να κάνει τέτοια χοντράδα. 'Καλά' λέω 'τι μαλάκας είναι αυτός; Ούτε που το έφαξε, παίζει να μην υπάρχει καν τέτοιο πράγμα. Και να υπάρχει, τι πιθανότητες να ανήκω στο 0,01% του πληθυσμού που έχουν αυτή την ουσία στο δέρμα τους. Και δεν το έχει και κανένας άλλος στην οικογένεια. Ούτε καν ο αδερφός μου'.

Α: Ναι το θυμάμαι...

Δ: Μετά το έφαξα στο ιντερνέτ και είδα ότι υπάρχει. Πήγα και έκανα πάλι εξετάσεις... Τα ίδια αποτελέσματα. Ναι ανήκω στο 0,01%. Μετά πήγα τα δικιά σου στον άλλο γιατρό και μου επιβεβαίωσαν πως αυτή η ουσία είναι που ανοίγει τις πληγές στο σώμα σου.

A: Και όταν κατάλαβες ότι είναι αλήθεια;

Δ: Μου πήρε πολύ καιρό να το δεχτώ...

A: Όταν... Λέμε...

Δ: Είπα πως άμα εσύ είσαι διατεθειμένη να το προσπαθήσουμε θα κάνω τα πάντα για να είσαι ευτυχισμένη. Θα φτάσω μέχρι το τέρμα.

A: Τα κατάφερες μωρό μου. Με έκανες ευτυχισμένη αλλά φτάσαμε στο τέρμα.

Δ: Εσύ; Τι σκέφτηκες εσύ;

A: Ότι θα βρούμε μια λύση.

Δ: Ακριβώς. Αυτό δεν σημαίνει πως την λύση θα μας την δώσουν αυτοί... Μόνοι μας πρέπει να την βρούμε. Η λύση είναι να μάθουμε να ζούμε έτσι.

A: Δεν μου αξίζει αυτό. Δεν μου αξίζει να ζω έτσι. Ούτε εσένα σου αξίζει.

Δ: Μη με αφήσεις σε παρακαλώ.

A: Εσύ με άφησες πρώτος...

(Σηκώνεται και ντύνεται, εκείνος κλειδώνει την πόρτα)

Δ: Δεν πρόκειται να σε αφήσω. Κοίτα με, κοίταξε με γαμωτο. Δεν θα τα καταφέρω... Σου μιλάω!

(Εκείνη πηγαίνει προς στην κρεβατοκάμαρα και εκείνος την τραβάει έξω.)

Όχι. Δεν έχεις να πας πουθενά. Δεν στο επιτρέπω εγώ. Ακούς τι σου λέω; Τι θέλεις; Θέλεις να πάμε ταξίδι; Θέλεις μακριά, θέλεις κοντά όπου θέλεις αρκεί να ήμαστε μαζί... Θέλεις να αλλάξουμε αντισηπτικό; Μπορούμε να πάρουμε κάποιο με άρωμα, ε; Λεμόνι; Όχι λεμόνι! Φράουλα ίσως...

(Την πιάνει από τους ώμους και την ταρακουνάει.)

Μη με κοιτάς με αυτό το βλέμμα πες κάτι! Θέλεις να πάρεις λίγο χρόνο μόνη σου; Μπορώ να σου δώσω λίγο χρόνο. Μπορώ να φύγω εγώ από το σπίτι για λίγο καιρό. Θες να μείνουμε σε διαφορετικά σπίτια; Ναι αυτό θα βοηθήσει, δεν θα με βαρεθείς, δεν θα με βλέπεις τόσο συχνά. Απάντησε μου κάτι σε παρακαλώ. Σε ικετεύω μην μου το κάνεις αυτό. Θα κάνω ότι μου ζητήσεις! ςδΜπορώ να δουλεύω μόνο εγώ, να έχεις ότι θελήσεις. Μπορώ να προσλάβω

κάποιον να σε βοηθάει στην απολύμανση. Η ακόμη και εγώ. Να βάζω γάντια να καλύπτομαι ολόκληρος και να το κάνω εγώ. Μπορώ...

A: Να με γαμήσεις, μπορείς;

(Μεγάλη παύση)

Κάνεις λίγο στην άκρη;

Δ: Γδύσου.

A: Τι;

Δ: Αυτό δεν θέλεις;

A: Το θέμα είναι να γδυθείς και εσύ.

Δ: Δεν πρόκειται.

A: Άσε με να περάσω.

(Την πιάνει από το λαιμό και την χτυπάει πίσω στον τοίχο)

Δ: Δεν έχεις να πάς πουθενά.

A: Τι κάνεις;

(Την πνίγει με τα δύο χέρια με πολύ δύναμη)

Δ: Αρκετά ανέχτηκα. Θα μείνεις εδώ είτε σου αρέσει ούτε όχι.

A: Δημήτρη...

Δ: Σιάσε!

A: Δημήτρη δεν αναπνέω...

Δ: Και; Αυτό δεν θέλεις; Να σε σκοτώσω δεν θέλεις; Τι διαφορά έχει το πως θα το κάνω;

A: Όχι..

Δ: Τι; Όχι; Δεν σου αρέσει;

A: Όχι..

Δ: Θεε να σε αφήσω;

A: Ναι...

(Την αφήνει κάτω. Παύση)

Δ: Κατάλαβες τώρα; Δεν είναι τόσο εύκολο όσο νομίζεις... Κανείς από τους δύο μας δεν είναι έτοιμος και δεν θα έπρεπε να είμαστε.

(Εκείνη τον πλησιάζει και κάθεται δίπλα του)

A: Δώσε μου το χέρι σου.

(Της το δίνει και εκείνη του βγάζει το γάντι)

Δεν θα με ακουμπήσεις στο υπόσχομαι.

(Εκείνη βάζει το χέρι του κάτω από το φόρεμα της, πάνω από το εσώρουχο. Μετά του πλησιάζει το χέρι του στο πρόσωπο του)

Μύρισε με... Είμαι έτοιμη.

ΣΚΗΝΗ 8

Δ: Δώσε μου πίσω το γάντι.

Α: Δεν το χρειάζεσαι πια...

(Παίρνει ένα ψαλίδι και σκίζει το γάντι)

Δ: Τι κάνεις;

Α: Μας ελευθερώνω...

Δ: Σταμάτα.

Α: Ότι θέλω δεν είπες;

Δ: Ωραία..

(Βγάζει και το άλλο γάντι και της το δίνει.)

Α: Σειρά μου...

(Τον πλησιάζει με το ψαλίδι στο χέρι)

Δ: Τι κάνεις;

Α: Δεν θα ξαναμιλήσεις άμα δεν σου πω. Κατάλαβες;

Δ: Ναι.

Α: Ωραία...

(Χαϊδεύει με το ψαλίδι το στήθος του.)

Δ: Αριάδνη...

Α: Σκάσε!

(Του πλησιάζει το ψαλίδι στο λαιμό)

Δ: Κάντο...

Α: Λες;

Δ: Αν αυτό θέλεις...

Α: Γονάτισε.

(Εκείνος γονατίζει)

Δ: Κάντο...

Α: Δεν είπα να μην μιλάς;

(Πηγαίνει το ψαλίδι στα χείλη του)

Φοβάσαι;

Δ: Όχι.

(Τον τραβάει απότομα το κεφάλι πίσω από τα μαλλιά και ψιθυρίζει στο αυτί του)

Α: Γιατί;

Δ: Όσο είσαι εδώ δεν φοβάμαι.

Α: Μήπως θα έπρεπε να αρχίσεις...

Δ: Δεν με τρομάζει ο θάνατος.

Α: Εγώ; Σε τρομάζω;

Δ: Μερικές φορές...

Α: Τώρα; Είναι μια από αυτές τις φορές;

Δ: Όχι.

Α: Δεν φοβάσαι μήπως το χρησιμοποιήσω...

Δ: Δεν μπορείς...

(Τον χαϊδεύει χαμηλά στην κοιλιά)

Α: Με προκαλείς;

Δ: Μπορεί.

Α: Γιατί τρέμεις μωρό μου;

Δ: Κάρφωσε το γαμημένο ψαλίδι να τελειώνουμε!

Α: Όχι τόσο εύκολα...

(Του σκίζει την μπλούζα με το ψαλίδι από το σβέροχο μέχρι την μέση)

Βγάλτο! Κλείσε τα μάτια σου... Μπράβο το αγόρι μου... Πες το... Θέλω να σε ακούσω να το λες...

Δ: Θα είμαι δικός σου...

Α: Και;

Δ: Θα κάνω ότι μου πεις...

Α: Μέχρι;

Δ: Μέχρι το τέλος.

(Γετάρει το ψαλίδι και ορμάει πάνω του και τον φιλάει έντονα και τρίβει το πρόσωπο της στο δικό του.)

Όχι. Όχι. Τι έκανες;

Α: Δεν έχουμε πολύ ώρα.

Δ: Όχι ρε γαμωτο.

Α: Σε λίγο θα αρχίσουν να βγαίνουν...

Δ: Γιατί το έκανες αυτό;

Α: Γιατί σε θέλω.

(Τον φιλάει ξανά και βάζει το χέρι της μέσα στο παντελόνι του)

Σε θέλω τώρα.

Δ: Συγγνώμη μωρό μου δεν αντέχω άλλο.

(Την γδύνει και αρχίζει να την φιλάει στο λαιμό στο στήθος στην κοιλιά και το σταματάει)

Α: Σε θέλω μέσα μου. Τώρα.

(Κάνουν σεξ. Εκκείνη από ένα σημείο και μετά αρχίζει να ουρλιάζει)

Δ: Σε πονάω;

Α: Ναι. Μην τολμήσεις να σταματήσεις!

Δ: Θα χύσω μωρό μου.

Α: Συνέχισε! Μην σταματάς σε παρακαλώ, τελειώνω.

Δ: Δεν αντέχω άλλο.

(Πάει να τραβηχτεί και εκείνη δεν τον αφήνει.)

A: Ναι!

(Τελειώνει αυτή και αμέσως μετά αυτός. Την κρατάει σφιχτά στην αγκαλιά του)

Δ: Δεν το πιστεύω. Τι κάναμε; Κλαίς;

A: Από χαρά είναι.

(Τραβιέται αμέσως μακριά της)

Δ: Θεέ μου τι σου έκανα...

A: Ηρέμισε μωρό μου.

(Αρχίζει και κλαίει χωρίς να το ελέγχει)

Δ: Πρέπει να καλέσω ασθενοφόρο.

ΣΚΗΝΗ 9

A: Όχι, μη με αφήνεις.

Δ: Εδώ είμαι κορίτσι μου δεν σε αφήνω.

A: Έλα εδώ.

(Πηγαίνει κοντά της)

Δ: Πονάς;

A: Όχι πολύ... Νιώθω το τσούξιμο...

Δ: Περίμενε να πάρω τηλέφωνο.

A: Κάθισε εδώ, άκουσε με όσο είναι νωρίς.

Δ: Όλα θα πάνε καλά.

A: Όχι.

Δ: Τώρα θα πάρω το γιατρό και θα μας πει τι να κάνουμε.

A: Δεν θέλω να πάρεις το γιατρό.

Δ: Τι θέλεις ;

A: Να είσαι μαζί μου μέχρι το τέλος, όπως υποσχέθηκες.

Δ: Τι εννοείς;

A: Μη κάνεις πίσω.

Δ: Εγώ φταίω, εγώ φταίω.

A: Κανείς δεν φταίει.

Δ: Πως το άφησα να συμβεί αυτό;

A: Δημήτρη...

Δ: Πως μπόρεσα να σου το κάνω εγώ αυτό αγάπη μου.

A: Κράτησε με.

Δ: Μη κλαίς σε παρακαλώ.

A: Από χαρά κλαίω. Σ' ευχαριστώ.

(Αρχίζει να έχει σπασμούς)

Δ: Πρέπει να πάρω το γιατρό.

Α: Όχι μη με αφήνεις μόνη μου.

Δ: Δεν σε αφήνω.

Α: Φοβάμαι...

Δ: Όλα θα πάνε καλά, σου το υπόσχομαι. Κοίταξε με.

Α: Καίγομαι.

Δ: Κοίταξε με.

(Οι φράσεις της πλέον είναι μεταξύ από κραυγές)

Δ: Κοίταξε με!

(Την παίρνει αγκαλιά και βλέπει πως έχει αρχίσει να ματώνει)

Δ: Κρατήσου σε παρακαλώ μη με αφήνεις.

Α: Πονάω!

Δ: Εδώ είμαι αγάπη μου.

Α: Πονάω πάρα πολύ.

Δ: Τι θέλεις να κάνω; Μίλησε μου.

Α: Κάντο να σταματήσει σε παρακαλώ.

(Αρχίζει και δεν τον ακούει)

Δ: Μείνε μαζί μου.

Α: Βοήθεια!

Δ: Έρχομαι...

(Πηγαίνει και παίρνει το σίδερο από μέσα και το βάζει σε μια πρίζα δίπλα της)

Κάνε λίγη υπομονή κορίτσι μου, έρχομαι. Δεν πρόκειται να σε αφήσω μόνη σου. Εδώ είμαι όπως σου υποσχέθηκα. Κάθε σημάδι σου και δικό μου σημάδι, κάθε πληγή και δική μου πληγή.

(Παίρνει το σίδερο και το πιέζει το λαιμό του.)

Κάθε σημάδι σου και δικό μου σημάδι, κάθε πληγή και δική μου πληγή.

(Παίρνει μερικές ανάσες και την κοιτάει. Ενώ τα φώτα χαμηλώνουν αυτός καίει τον εαυτό του όπου την είχε ακουμπήσει, επαναλαμβάνοντας την τελευταία του πρόταση. Μέχρι που πέφτει σκοτάδι και ακούμε μόνο τις κραυγές τους.)